

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13611

гр. София, 28.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 90 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ

като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ Гражданско дело № 20241110106391 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Образувано е по искова молба на М. О. Л., чрез адв. И. К. от САК, със съд. адрес гр. София, .., срещу Софийския градски съд, адрес: гр. София, ..

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250,00 лева, причинени му вследствие на отмененото като незаконосъобразно административно наказание „глоба“ в размер на 500,00 лева, наложено му с Определение по Протокол № 5597/27.11.2023 г. по н.д.о.х. № 3038/2022 г. на СГС, 16-ти състав, постановено в съдебното заседание на 23.11.2023 г., с което е потвърдено Определение № 3331/13.11.2023 г. по чл. 271, ал. 11 от НПК, което е отменено с определение № 1199/18.12.2023 г. по в.ч.н.д. № 1478/2023 г. на САС, 8-ми състав, както и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху посочената сума, считано от 18.12.2023 г. до окончателното изплащане на главницата.

В исквата молба са налице твърдения, че с Определение № 3331/13.11.2023 г. по н.д.о.х. № 3038/2022 г. на СГС, 16-ти състав – съдия ... и съдебни заседатели ... и ..., на ищеца М. Л. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500,00 лева, на основание чл. 271, ал. 11 от НПК, за това, че в качеството му на адвокат-защитник по делото е станал единствена причина за отлагане на съдебно заседание.

С протоколно Определение от 23.11.2023 г. по Протокол № 5597/27.11.2023 г. по н.д.о.х. № 3038/2022 г. на СГС, 16-ти състав, административното наказание „глоба“ е потвърдено от същия съдебен състав на СГС.

Впоследствие с Определение № 1199/18.12.2023 г. по в.ч.н.д. № 1478/2023 г. на САС, 8-ми състав, протоколно Определение от 23.11.2023 г. по Протокол № 5597/27.11.2023 г. по н.д.о.х. № 3038/2022 г. на СГС, 16-ти състав и потвърденото с него административно

наказание „глоба“ са отменени като незаконосъобразни.

Ищецът твърди, че незаконосъобразният административно-наказателен акт, издаден от съдия ... и съдебните заседатели ... и ... от СГС, дадената чрез него негативна оценка на личността му като правонарушител в качеството му на адвокат-защитник по делото, е предизвикало у него унижение и обида, а чувството му за справедливост и доверието в СГС били силно разколебани. Ищецът изпитал неудобство както пред лицата, които защитава по наказателното дело на СГС, така и пред служителите на СГС – секретар и деловодител на 16-ти съдебен състав, пред явяващия се по делото прокурор, както и пред другите адвокати и участници по делото, че е санкциониран като лице, което умишлено е нарушило НПК и е станало единствена причина за отлагане на дело със сравнително немалък брой участници. Авторитетът му пред тези лица е бил поставен под въпрос. За ищеца като дългогодишен съдия по наказателни дела е изключително неприятно да бъде възприеман като лице, което шиканира процеса и цели неговото забавяне. Макар да знае, че не е нарушил НПК и че необосновано и несправедливо е обвинен и санкциониран от съдия ... и съдебните заседатели, фактът на незаконосъобразното административно наказание „глоба“ му е причинил психически дискомфорт. До 18.12.2023 г., когато САС отменил наложената на ищеца от СГС „глоба“, т.е. повече от месец той е живял в състояние на унижение и обида и на нахърнено чувство за справедливост и доверие в СГС, което несъмнено е оказало отрицателно влияние върху неговата психика и поведение.

Ищецът счита, че претендираното обезщетение ще му осигури възможност да получи такива блага на мястото на увредените, които да направят неговия живот по-близък до този, който би имал, ако не се бяха проявили негативните ефекти от незаконосъобразното административно наказание от съдебния състав на СГС. Казано по друг начин, осъждането на ответника ще приведе везните на справедливостта в относително равновесно положение. Съвременните разбирания за съразмерност изискват увреденият, чиито права са нарушени, да получи своеобразен еквивалент на засегнатите блага, които в конкретния случай са от най-висок аксиологически ранг предвид значението им за личността и обществото, поради което и се ползват с международна и конституционна защита.

Ответникът Софийския градски съд, чрез ... представляван от процесуален представител – съдебен помощник ..., е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който намира предявените искове за процесуално недопустими, евентуално неоснователни и моли същите да бъдат отхвърлени. Намира, че така наложената „глоба“, предвид фактическите и правни основания за налагането ѝ - по реда на чл. 271 НПК поради неявяване на ищеца в качеството му на адвокат – защитник за съдебно заседание, което е довело до неговото отлагане, не съставлява административно наказание по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 4 ЗОДОВ. Излага съображения, че съдът не е наложил глобата в качеството си на административно – наказващ орган и действието, респективно бездействието на ищеца за което е наложено не съставлява административно нарушение по смисъла на ЗАНН. Предвид изложеното намира, че липсва абсолютна положителна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск – незаконно

наложено и в следствие отменено административно наказание и моли съда да прекрати производството по делото като недопустимо. В случай, че съдът намери исковете / главен по ч. 2, ал. 1, т. 4 ЗОДОВ и акцесорен по чл. 86, ал. 1 ЗЗД / за допустими, моли да постанови Решение, с което да отхвърлите същите изцяло като неоснователни и недоказани.

В отговора на исквата молба са изложени съображения, че уважаването на иск като процесния изисква доказване на кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на специалната отговорност по чл. 2, ал. 1, т. 4 ЗОДОВ: 1. налагане на административно наказание, 2. отмяната му като незаконосъобразно; 3. причинени вреди, представляващи пряка и непосредствена последица от наложеното административно наказание. Счита, че административно наказание се налага за административно нарушение, по административен ред. Понятията административно нарушение и административно наказание следва да бъдат тълкувани от гледна точка на вложения в тези понятия смисъл, съгласно специалния Закон за административните нарушения и наказания. Всяко понятие в нормативен акт се ползва с определен смисъл, а по аргумент от чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове / ЗНА / наказателна, административна или дисциплинарна отговорност не могат да се обосновават по аналогия или съобразно с основните начала на правото. В конкретния случай е наложена глоба по реда на чл. 271 от НПК от съдебен състав при Софийски градски съд, разглеждащ наказателно дело. Според мотивите на съда в Определението от 13.11.2023 г., постановено по н.о.х.д. № 3038/2022 г. на СГС, глобата е наложена на адвокат Л., поради това че не се е явил без уважителна причина за насрочено съдебно заседание и така, според съдебния състав, е станал причина за отлагане на делото. Видно е, че е наложена глоба на участник в наказателното производство по реда на цитираната разпоредба на чл. 271 от НПК, която глоба не представлява налагане на административно наказание. Глобата, установена с посочената норма на НПК има дисциплиниращ ефект и се налага за неспазване на процесуалните правила, които обезпечават развитието на производството по наказателното дело в съдебната му фаза, но не представлява административно наказание. Същото между впрочем се отнася и до глобите, установени с Глава девета на ГПК – дисциплинират процеса и обезпечават своевременното му развитие. От своя страна понятието „административно нарушение“ има своята легална дефиниция в чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН /и не може да се тълкува разширително, тъй като всяко понятие в нормативен акт се ползва с определен смисъл. Според цитираната разпоредба административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Предвид посочената дефиниция може да се достигне до извода, че конкретиката на случая излиза извън предметния обхват на чл. 6 ЗАНН, а оттам и на чл. 2, ал. 1, т. 4 ЗОДОВ. С налагането на глобата по реда на чл. 271 НПК не възниква административно правоотношение, а съдът не се явява административно-наказващ орган. Глобата се налага с оглед правомощията на съдебния състав по обезпечаване на надлежното развитие на производството по наказателното дело в съдебната му фаза. Ето защо наложената от съда глоба не представлява административно наказание и липсва

кумулятивно изискуема предпоставка за уважаване на иска по чл. 2, ал. 1, т. 4 от ЗОДОВ, тъй като фактическият състав на цитираната правна норма предвижда, че същата урежда реализиране на отговорност за вреди от незаконосъобразни административни наказания.

На следващо място ответникът оспорва ищеца да е претърпял каквито и да било неимуществени вреди, които да стоят в пряка причинна връзка с наложената глоба. Изложеното в исковата молба относно наличие на презумпция /оборима /за търпени неимуществени вреди – типичните такива, е неотносимо към спецификата на настоящия случай. Такава оборима, и то не според българското обективно право, а според стандартите на ЕСПЧ /делото Скордино срещу Италия и др.под./, презумпция е установена относно казусите, при които е доказана неразумна продължителност на съдебно производство. Презумпцията се отнася до страните по съдебните производства, но не и до техните адвокати, които ги представляват в процеса професионално.

Ответникът оспорва иска за неимуществени вреди и по размер. Твърди, че същият е прекомерен и не отговаря на принципа на справедливостта, установен с чл. 52 ЗЗД.

Със становище от 21.03.2024 г. ищецът М. О. Л. е намерил доводите за недопустимост на предявения главен иск за неоснователни. Счита, че макар процесната глоба да е наложена от наказателен съд в рамките на висящо наказателно производство, същата представлява административно наказание по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗАНН и поради това попада в обхвата на чл. 2, ал. 1, т. 4 от ЗОДОВ. Това следва по несъмнен начин, както от наименованието на санкцията по чл. 271, ал. 11 от НПК – „глоба“, така и от съдържателните характеристики на дейността на съда, в рамките на която е наложена санкцията. Процесуалната дейност на съда, която не е насочена към същинската такава по разкриване на обективната истина и налагане на наказание по НК, е съпътстваща и има за единствена цел да обезпечи развитието на установения правен ред – в случая наказателната процедура, като санкционира това поведение, което е насочено към неоснователно отлагане на наказателното производство, разбирано като „установен ред на държавното управление“ в най[1]широк смисъл по чл. 6 от ЗАНН. Следователно съдът извършва и .. административна дейност и е снабден с административно-наказателни правомощия да налага административни наказания по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗАНН. Счита, че ако съдът приеме друго, следва да даде ясен отговор щом това не е административно-наказателна дейност, каква е тогава, като съобрази чл. 46, ал. 3 от ЗНА, в която са изброени изчерпателно видовете юридическа отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК разпределението на доказателствената тежест е, както следва: **ищецът** следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: съществуването на предпоставките на иска за обезщетение, а именно противоправно поведение на правозащитен орган на Държавата, настъпването на конкретно твърдения вредоносен резултат и наличието на пряка причинно-следствена връзка между неправомерното поведение (изразяващо се в незаконно налагане на глоба) и настъпването на конкретно релевиращия вредоносен резултат, както и размера на обезщетението за вредите, а **ответникът** следва да докаже фактите, от които произтичат

възраженията му.

Съдът намира предявените иски за допустими, а исковата молба за редовна по смисъла на чл.127 и чл.128 от ГПК. По отношение на възражението на ответника за недопустимост на главния иск, съдът намира, че изложените съображения касаят въпрос по съществуването на делото, а не на допустимостта на иска, поради което по това възражение съдът ще се произнесе с акта по същество на спора.

На основание чл.140, ал.3 от ГПК делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, за което да се призоват страните.

Съдът намира, че следва да бъдат приети като писмени доказателства приложените към исковата молба писмени документи, тъй като същите са относими към предмета на делото. Основателно е и направеното с исковата молба искане за допускане изслушването на един свидетел за установяване на обстоятелствата, свързани с твърдените неимуществени вреди, поради връзка с предмета на доказване и разпределената доказателствена тежест на ищеца.

Съдът приканва страните към постигане на спогодба, като им разяснява, че ако използват способите за медиация по Закона за медиацията ще направят по-малко разноски по производството и ще уредят по-бързо правния спор, предмет на настоящото съдебно производство.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ делата по този закон пред съда се разглеждат със задължително участие на прокурор.

Водим от горното и на основание чл.140 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКАНВА страните към спогодба, медиация или извънсъдебно доброволно уреждане на спора

КОНСТИТУИРА Прокуратура на Република България като контролираща страна в процеса.

ПРИЕМА И ПРИЛАГА като писмени доказателства по делото документите, приложени под опис към исковата молба.

ДОПУСКА до разпит един свидетел на ищеца при режим на довеждане за установяване на обстоятелствата, свързани с твърдените неимуществени вреди.

ДА СЕ ВРЪЧАТ на страните преписи от настоящото определение, а на ищеца да се връчи препис от отговора на исковата молба.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 26.06.2024 г. от 09.40 часа, за която дата и час да се призоват страните по делото, като контролиращата страна Прокуратура на Република България се призове чрез СРП.

Определението не подлежи на самостоятелно обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____